

Μιας βδομάδας λέξεις

Την παρέμβαση των εισαγγελικών αρχών ζήτησε ο Άδωνις Γεωργιάδης στον απόηχο των πανελλαδικών κινητοποιήσεων της 9ης Αυγούστου ενάντια στην γενοκτονία των παλαιστινίων. Περίπου 110 κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν ταυτόχρονα σε πόλεις, νησιά και βουνά έστειλαν ισχυρό μήνυμα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη αλλά και απόρριψης των στρατηγικών σχέσεων που αναπτύσσει η Ελλάδα με το Ισραήλ. Η δήλωση του Υπουργού Υγείας ήρθε αφενός για να καθησυχάσει τους ισραηλινούς τουρίστες (και φυσικά τα μέλη της ισραηλινής κυβέρνησης που πάντα ενοχλούνται από τέτοιες κινητοποιήσεις), αφετέρου για να πιέσει ακόμα περισσότερο προς την κατεύθυνση της ποινικοποίησης των κινητοποιήσεων ενάντια στην γενοκτονική πολιτική του Ισραήλ. Προδίδει περισσότερο φόβο και πανικό παρά αυτοπεποίθηση, καθώς η σύμπνοια μεταξύ κυβέρνησης και κοινωνίας όσον αφορά την ανάπτυξη των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών παραμένει ζητούμενο. Αποκαλύπτει ωστόσο και το μέχρι πού είναι διατεθειμένη να φτάσει η κυβέρνηση ώστε να εμπεδώσει την πολιτική ανοιχτών θυρών στα ισραηλινά συμφέροντα. Η εργαλειοποίηση του αντιρατσιστικού νόμου επικρέμεται ως απειλή πάνω από τα κεφάλια όσων διαδηλώνουν ενάντια στη γενοκτονία χωρίς μέχρι τώρα να έχει λάβει χαρακτήρα μαζικών διώξεων. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι θα τεθεί σε εφαρμογή, θα είναι μια ένδειξη ότι η ελληνική κοινωνία διατηρεί αντισώματα στην συντεταγμένη προσπάθεια μετατροπής της σε απαθή παρατηρητή ενός εκ των χειρότερων εγκλημάτων της εποχής μας. Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού πάντως, μέχρι και ο Χάντερ Μπάιντεν, γιος του τέως προέδρου Τζο Μπάιντεν και κατηγορούμενος για δεκάδες διαφορετικές (και σκιώδεις) υποθέσεις, δήλωσε ότι η κριτική στο Ισραήλ δεν μπορεί να εξισώνεται με τον αντισημιτισμό. Θα έχει ενδιαφέρον αν η κυβέρνηση Μητσοτάκη παραβεί και αυτό το όριο.

Είναι δύσκολο να διαλέξεις τι είναι πιο σουρεαλιστικό στο βίντεο 47 δευτερολέπτων του ΣΥΡΙΖΑ που σηματοδοτεί την επιστροφή του κόμματος στη δημόσια συζήτηση. Από τη μία, η προσπάθεια της ηγετικής τριάδας Δούρου, Πολάκη, Παππά, των «κομμένων» του Τσίπρα, να δώσει εικόνα ενότητας μετά από χρόνια ίντριγκας, φραξιονισμών και μαχαιρωμάτων. Από την άλλη, η επίκληση στο «δίκιο των πολλών, όχι των ολιγαρχών» από αυτούς που με πάθος υποστήριξαν το μεγαλύτερο πακέτο ιδιωτικοποιήσεων που έχει γίνει ποτέ. Βέβαια, με το δίκιο τους σκέφτονται ότι αν ο Τσίπρας μπορεί να κάνει rebranding ως αριστερός με τις πλάτες Μαρινάκη-Μελισσανίδη, έχουν και εκείνοι δικαίωμα να κάνουν rebranding ως κανονικό κόμμα που κάτι θέλει να πει. Το πλοίο έχει σαλπάρει και δεν υπάρχει δρομολόγιο επιστροφής.

Μια νέα στρατιωτική συμμαχία αναδύεται στη Δυτική Ασία. Το επονομαζόμενο «σουνιτικό NATO» έφερε πιο κοντά το Πακιστάν, την Τουρκία και την Σαουδική Αραβία σε ό,τι αφορά την πολύπλευρη συνεργασία των ενόπλων δυνάμεων τους. Ιστορικά, οι αμυντικές συμμαχίες προοικονομούν κάποια κλιμάκωση, ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό δεν φαίνεται να είναι στα άμεσα σχέδια των τριών χωρών. Δεν θα εμπλακούν τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις στην επόμενη ανταλλαγή πυρών μεταξύ Ινδίας και Πακιστάν, ούτε το τελευταίο θα επιτεθεί στο Ιράν όταν η Τεχεράνη χτυπήσει αμερικανικές βάσεις στο έδαφος της Σαουδικής Αραβίας. Το βάρος θα πέσει κυρίως στην ανταλλαγή πληροφοριών, τεχνογνωσίας και εμπειριών με την κάθε χώρα να εισφέρει ανάλογα με τα πλεονεκτήματά της: η Τουρκία με μια εξελισσόμενη αμυντική βιομηχανία με εξειδίκευση στα drones, η Σαουδική Αραβία την οικονομική της δύναμη και το Πακιστάν την παραγωγική του βάση αλλά και το πυρηνικό του οπλοστάσιο, το μοναδικό προς το παρόν στον μουσουλμανικό κόσμο. Η δυνητική αξία του συγκεκριμένου συμφώνου πάει αρκετά μακρύτερα, ενώ σκιαγραφεί μια αντίρροπη δυναμική στην ολοένα αυξανόμενη ευθυγράμμιση των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων με το Ισραήλ. Η παρούσα αρχιτεκτονική ασφαλείας της περιοχής έδειξε τα όρια της στον πρόσφατο πόλεμο με το Ιράν, εκεί όπου οι αμερικανικές εγγυήσεις δεν ήταν επαρκείς ώστε να ξορκίσουν μια κοστοβόρα πολεμική εμπλοκή με έναν περιφερειακό παίκτη που δεν υπακούει στα Δυτικά κελεύσματα. Σύμπτωμα της ευρύτερης αναδιάταξης των παγκόσμιων συσχετισμών και της υποχώρησης της «πειθούς» των αμερικανικών όπλων, το Σύμφωνο της Μέκκα ανοίγει τον δρόμο για την διαμόρφωση ενός νέου τοπίου στις υποθέσεις των κρατών της περιοχής όπου τα δικά τους συμφέροντα θα έχουν το προβάδισμα έναντι του υπερ-ατλαντικού επικυρίαρχου.

Βίαιες συγκρούσεις ξέσπασαν κοντά στο λιμάνι Al Mokha της Υεμένης που ελέγχεται από την υποστηριζόμενη από την Σαουδική Αραβία κυβέρνηση του Άντεν. Οι Ανσαραλά(Χούθι), που ελέγχουν μεγάλο τμήμα της χώρας με πρωτεύουσα την Σαναά, εκτόξευσαν βαλλιστικούς πυραύλους και drones εναντίον στρατιωτικών στόχων σε μια κλιμάκωση των ενεργειών τους εναντίον της Σαουδικής Αραβίας και των «αντιπροσώπων» της στη χώρα. Η προώθηση χερσαίων δυνάμεων παράλληλα με την χρήση πυραύλων και drones μπορεί να προμηνύει και προσπάθεια κατάληψης του στρατηγικού λιμανιού της Ερυθράς Θάλασσας. Σε μεγάλο βαθμό, η αύξηση της δραστηριότητας των Ανσαραλά οφείλεται στην συγκέντρωση κυβερνητικών δυνάμεων στην γραμμή επαφής του μετώπου, κίνηση που ερμηνεύεται ως προετοιμασία ευρείας κλίμακας επίθεσης από την κυβέρνηση του Άντεν μετά από Σαουδαραβική προτροπή. Οφείλεται ωστόσο και στον ζωτικό χώρο που απέκτησαν οι Ανσαραλά ως απόρροια της ιρανικής ανθεκτικότητας στον πρόσφατο πόλεμο με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Η αποκάλυψη της στρατιωτικής αδυναμίας των χωρών του Κόλπου και η απασχόληση των ΗΠΑ με σημαντικότερα προβλήματα ωθούν την Σαναά να αναλάβει την πρωτοβουλία των κινήσεων και να μεταβάλλει το στάτους κβο που είχε καθιερωθεί με την ανακωχή του 2022. Πρώτος στόχος φαίνεται να είναι η ένοπλη «διαπραγμάτευση» με την Σαουδική Αραβία για την ακύρωση του ναυτικού και αεροπορικού αποκλεισμού, που στερεί σημαντικούς πόρους και συνάλλαγμα από την προσπάθεια να ορθοποδήσει η χώρα μετά από 12 χρόνια εμφυλίου πολέμου.

Μέχρι και ο Αμερικανός πρέσβης στο Ισραήλ αναγκάστηκε να κατονομάσει ως τρομοκράτες του Εβραίουσ εποίκους που πολιορκούν 2 παλαιστινιακά σπίτια στην Κούσρα για πάνω από μια εβδομάδα. Η παροχή ρεύματος και νερού έχει διακοπεί ενώ ομάδες εποίκων στήνουν φυλάκια περιμετρικά των σπιτιών ώστε να σφίξουν τον κλοιό και να εξαναγκάσουν τους παλαιστίνιους να ξεριζωθούν από την γη τους. Οι επιθέσεις των εποίκων έχουν αυξηθεί κατακόρυφα και συνδυάζονται με την ολοένα και πιο επιθετική πολιτική του ισραηλινού κράτους σε όλα τα μέτωπα. Οι εκλογές του Οκτωβρίου, ακόμα και αν σημάνουν την ήττα του Νετανιάχου, δεν πρόκειται να ανασχέσουν την πορεία επέκτασης του σιωνιστικού σχεδίου καθώς η συντριπτική πλειοψηφία της ισραηλινής κοινωνίας επιδοκιμάζει τις πολιτικές που προωθούν τον εποικισμό και την αρπαγή γης με κάθε τρόπο. Εντός και εκτός Παλαιστίνης, η επόμενη μεγάλη μάχη ενάντια στην βαρβαρότητα του σιωνισμού έχει ξεκινήσει και έχει επίκεντρο την Δυτική Όχθη.